

Vojenství u nás a v cizině.

Major gšt. B.:

Norská armáda.

Zákonem z r. 1927 byl značně snížen počet norské armády, vojsku byl dán míliční charakter a rozpočet omezen na 50 mil. korun. Další omezení rozpočtu (na rok 1932 38 mil. korun) vynutilo nová úsporná opatření. Délka presenční služby byla snížena na 84 dní (dříve 108—138 dní), počet aktivních důstojníků byl snížen o 300 na 500 osob, místo nich pak bylo povoláváno ročně 1200 záložních důstojníků na 30denní—40denní cvičení.

V rámci armády byl snížen počet polního dělostřelectva, jezdeckta a letectva a zvýšen počet pěších praporů o míliční prapory.

Pozemní armáda zůstává organisována v 6 pěších divisích, jednotlivé hlavní zbraně mají r. 1932 (číslo v závorce značí počet jednotek v roce 1927):

Pěchota: 16 pěších pluků a 2 (1) samostatný prapor — celkem 66 (49) praporů.

Dělostřelectvo: 2 (3) pluky, 4 (3) samost. oddíly — celkem 15 (24) lehkých, 16 (8) horských a 3 protiletadlové baterie.

Jezdeckto: 1 (3) pluky a 1 (0) samost. korouhev — celkem 6 (9) jezdeckých, 3 kulometné eskadrony a 5 cyklistických rot.

Letectvo: 8 letek (zrušena 1 letka) — do r. 1932 však mělo plný počet jen 5 letek.

Ve válce je předvídáno mobilisování 130.000 mužů, v prvních dnech války lze zvýšiti počet vojska o 16—18 praporů, o 15—21 baterií, o 3—6 eskadron, o 5 cyklistických rot a o 8 letek. V podobné míře je předvídáno zesílení mírové armády též pro velká cvičení.

(RAG čís. 11/32.)

Brigádní generál M. Caracciolo:

Příčiny italského vítězství na Piavě v červnu 1918.

(Podle Rivista „Militare Italiana“ čís. 12/32.)

Autor potírá v své studii oficiální mínění válečných historiků, že vinu na nezdaru rakousko-uherské ofensivy na Piavě v červnu 1918 má přílišné rozpětí útočné fronty, neúměrné prý prostředkům útočníka. Rozšíření útočné fronty na Piavu — proti původnímu úmyslu útočiti jen z Tyrol — je přikládáno vlivu gen. Borojeviče, který prý nechtěl přijíti o slávu při společném vítězství. Autor dává této snaze velitele piavské fronty zcela jiný a reálnější podklad. Borojevič — podle něho — správně oceňoval taktické výhody fronty na Piavě a velké obtíže útoku v horách a hlavně proto činil nátlak na Conrada, aby útočná fronta byla rozšířena.

Podle autorova názoru nebyl rakouský neúspěch na Piavě způsoben nedostatkem sil a příslušným rozpětím fronty, nýbrž jeho příčiny tkví v příliš smělé koncepci manévru a v přeceňování bojové hodnoty vlastních a v podceňování odolnosti italských vojsk; největší význam pak měla ztráta důvěry ve vítězství u velitele a vadné působení velitelství resp. jeho zklamání vůbec.

Rakušané měli početní převahu — byť nevelkou — proti jejich 60 diviím stálo na italské straně celkem 55 divií, z nichž československá nebyla dosud boje schopna (k studiu je připojen podrobný přehled sil podle úseků fronty); značnou výhodou ovšem bylo u Italů, že více než třetina sil byla v záloze (20 divií). U dělostřelectva měli Rakušané vysokou převahu, proti jejich 6000 děl všech ráží stálo na italské frontě 4200 děl. Italové byli v převaze jen v letectvu.

Počet rakouských divií dostačoval k provedení útoku, vskutku byla v útočném pásmu v Alpách 1 divise průměrně na 1'3 km (u Asiaga byla hustota 1 km, na Grappě 1'8 km), v nížině byla 1 divise na 1'76 km (na Montellu 0'8—1 km, na Piavě 2'1 km). Tato hustota sil převyšovala hustotu dosaženou v tomto roce na jiných frontách — za německých ofensiv r. 1918 byla 1 divise průměrně: v březnu na 1'7 km, v květnu na 3 km, v červenci na 2 km fronty, Francouzi šli 18. července do útoku s 1 divií na 2 km. Hustota u Rakušanů byla mimo to ve skutečnosti o $\frac{1}{3}$ vyšší, neboť rakouské divise měly 13 praporů proti 9 praporům německých a francouzských divií. Důvodem porážky tedy nemohla být početní inferiorita při hustotě v horách 1 divise na 1'3 km — rakouská ofensiva v Tyrolích r. 1916 se zdařila při hustotě 1 divise na 3'3 km, při italské ofensivě v říjnu 1918 byla 1 divise na 1'9 km. Na alpské frontě stěží bylo možno soustředit více sil již z důvodů taktických a pro obtíže zásobování. Je však třeba zdůraznit, že právě v horách byl útok zastaven již prvního dne a že záložní divise nebyly vůbec zasazeny k pokračování v útoku, ačkoli na to naléhal náčelník štábu gen. Waldstätten. Je zřejmo, že nikoli početní inferiorita, nýbrž ztráta důvěry v úspěch u vojsk a u velitelů po prvním odražení byly příčinou zastavení ofensivy v Alpách.

Koncepce manévru byla jistě velkorysá — souběžný útok ze dvou směrů: z Alp a v nížině — a slibovala při zdaru plný úspěch. Tato volba dvou směrů útoku však velmi ztěžovala manévr zálohami v prospěch jednoho směru, početní síla vojsk pak stačila k taktickému úspěchu, stěží však k živení déle trvající bitvy a k plnému využití úspěchu (celková převaha jen 5 divií). Je jisto, že jen nedoceňování bojové hodnoty Italů přimělo Rakušany k přijetí tohoto plánu — Němci naopak se spokojili r. 1918 jen taktickými cíli svých ofensiv. Rakouský útočný plán nebyl v souladu s možnostmi armády; na německou pomoc nebylo možno počítat pro plné poutání Němců na západě. Němci nebyli též přesvědčeni, že vítězství vyřadí Itálii z boje a očekávali — podle zkušeností u Caporetta v r. 1917 — nový odpor na Pádu nebo na Minci. Právě lehké vítězství u Caporetta přivedlo Rakušany k zhoubnému podce-

ňování Italů, neboť opominuli podrobně zkoumat příčiny italské porážky. Nikdo nemůže dnes určit, co by se bylo stalo, kdyby místo velikášské ofensivy proti Italům byli poskytli Rakušané 20—25 svých divisi Ludendorffovi na západní frontě.

Rakouské hlavní velitelství se spokojilo organisováním bitvy a pak zůstalo v nečinnosti — nemělo ani vlastní zálohy a nic nepodniklo za bitvy. Jediné Boroevič řídil svou bitvu a také jen na Piavě bylo dosaženo částečných úspěchů. Conrad ztratil důvěru, na horské frontě nebylo záloh využito — tak na př. na Grappě se zúčastnilo boje jen 9 z 16 brigád. Důvodem byla pokleslá morálka a nikoli špatná výživa vojska, na niž se často neprávem poukazuje, neboť stejně špatně živěná vojska dobře bojovala na Piavě. Italské hlavní velitelství naproti tomu trvale udržela vedení boje v svých rukou a používalo hospodárně a účelně záloh, které zasazovalo jen z nezbytnosti a obnovovalo z front nedotčených útokem a z alpské fronty, takže mělo dostatek sil k protiútoku na Piavě a další zálohu pro nepředvídané případy.

Podle autorova názoru byl hlavním důvodem rakouské porážky pokles morálky u velitelů i vojsk, který nastal po ztroskotání útoků pokládaných za velmi snadné. Soudí, že italská porážka u Caporetta r. 1917 byla v svých důsledcích osudnější pro Rakušany nežli pro Italii.

Kapitán S—ý:

Manévry v Italii v roce 1932.

Italie až do roku minulého konala závěrečná cvičení jen v malých rozměrech. Po velkých leteckých cvičeních v r. 1931 konala se také v r. 1932 po prvé pozemní a námořní cvičení ve větším měřítku. V r. 1932 nemělo letectvo zvláštní cvičení, nicméně při závěrečných cvičeních pozemní armády a námořnictva se zúčastnily též větší letecké svazky.

Pozemní armáda konala svá závěrečná cvičení po skončení velkých cvičení námořnictva v době od 21.—25. srpna v prostoru mezi městy Anconou a Perugií. Podle ustanovení předpisu o použití velkých jednotek, že totiž italská armáda má býti vycvičena hlavně pro horskou službu, byl vybrán i terén. Užší prostor závěrečných cvičení měl nadmořskou výši 700—800 m.

Početní stav vojska, účastnivšího se závěrečných cvičení, byl okrouhle 2000 důstojníků a 50.000 mužů, z nichž 600 důstojníků a 20.000 mužů bylo povoláno ze zálohy; jednotky měly téměř plné válečné počty.

Nápadný byl velký počet motorisovaných vozidel: vedle 2000 motorisovaných vozidel byl počet všech koní a nosných zvířat jen 6000. Bylo to prý odůvodňováno těžkostmi v zásobování vodou, nicméně vysvitá z toho i plán velké motorisace armády.

Pro zásobování vodou bylo nutno skutečně učiniti zvláštní opatření. Pohorí Apeninské je vsutku velmi chudé na vodu. Pro každý manévrový den bylo nutno dodat pro vojska 20 železničních cisteren (po 15 m³) a 130 autocisteren (po 3 m³) pitné a užitkové vody (k napájení). Bylo počítáno na osobu 5 l, na koně 20 l vody na den. Kromě vodovodu v Perugií bylo použito všech dosažitelných studní a pramenů.

Závěrečná cvičení se konala mezi armádním sborem z Bologne (strana červená) a armádním sborem s Florencie (strana modrá). Ředitelem cvičení byl armádní generál Graciosi, nejvyšší řízení měl však sám náčelník generálního štábu arm. gen. Bonzani.

Strana červená kromě armádních útvarů měla 18. pěší divisi a jednu rychlou divisi (divisione celere), strana modrá 19. a 20. pěší divisi a během cvičení byla ještě zesílena 22. pěší divisi.

Divise se skládaly ze 3 pěších pluků (9 praporů), z 2 miličních praporů, z 1 polního dělostřeleckého pluku, složeného ze 2 polních kanonových, z 1 polního houfnicového a 1 horského oddílu a z divisních služeb.

Divisní radiotelegrafní oddíl udržoval spojení s armádním velitelstvím a s letouny 2 velkými stanicemi, s dělostřelectvem 3 středními stanicemi; blízký průzkum a spojení se sousedními divisemi vykonával větší počet malých radiotelegrafních stanic (donosnost 7 km). Kromě toho byly zřízeny vysílací stanice pro rušení nepřátelského radiotelegrafního spojení.

Rychlá divise, která se zúčastnila cvičení, měla: 1 jezdeckou brigádu o 3 jezdeckých plucích, 1 cyklistický pluk bersagliérů, 1 jezdecký dělostřelecký pluk, 1 oddíl obrněných aut, 1 rotu tanků, dále telegrafní, radiové, zdravotnické a zásobovací jednotky.

Obě velitelství armádních sborů měly tyto armádní útvary: 1 cyklistický pluk bersagliérů, 1 jezdecký pluk, 1 nebo 2 těžké dělostřelecké pluky (2 oddíly 10'5 cm hrubých kanonů, 2 oddíly 15 cm houfnic), dále protiletadlové telegrafní, fotografické, letecké a balonové formace. Letecké jednotky se skládaly nejen ze zvědných letek, náležejících armádě, ale i z bombardovacích, stíhacích a zamlžovacích jednotek, náležících k samostatným leteckým svazkům.

Ze speciálních dělostřeleckých formací účastnil se manévru 1 těžký dělostřelecký oddíl 15 cm kanonů na traktorech Fiat, dále v poslední době organizovaný a nejnovějšími rychlými traktory motorisovaný dělostřelecký pluk (2 oddíly).

Pokud jde o fašistickou milici a její účast při manévrech, lze z její činnosti dedukovati, že ve válce z ní nebudou postaveny větší samostatné jednotky. Část bude pravděpodobně zařaděna do armády, ostatních se použije při ostraze hranic a pobřeží, při protiletadlové obraně, zejména ve vnitrozemí, a při podobných službách. Takové úkoly vykonávaly se již při leteckých manévrech v r. 1931 a při námořních manévrech v r. 1932.

Při letošních manévrech bylo milice použito organizačně jako útočných jednotek. Ve válce náleží totiž k pěší divisi kromě 9 pěších praporů ještě 2 prapory milice, jako čistě útočné jednotky. Jejich výzbroj je puška, dýka, ruční granát a lehký kulomet. Polní stejnokroj jejich je jako u polní armády.

První manévrový den byly strany od sebe asi 50 km, takže střetnutí bylo proponováno až druhý den. Předsunuté cyklistické jednotky a pěchota dopravená na autech obou stran, zjednaly však dotyk již první den, letecké síly znesnadňovaly pohyb proudům již na začátku postupu. Rychlá divise směla zahájit postup až druhý den, třetí divise modré strany byla dána k dispozici až třetí den.

26. srpna byla provedena 1 praporem, dále 2 polními kanonovými, jedním 15 cm kanonovým a jedním 15 cm houfnicovým dělostřeleckým oddílem společná ostrá polní střelba (ukázka přípravné a ničivé palby, umlčení nepřátelského dělostřelectva a zamlžení jeho pozorovatelů, pěchota střelila puškové granáty z trombonců a provedla i útok na nejmenší vzdálenosti).

Manévrem i přehlídce vojsk byl přítomen král a Mussolini. (Podle M. K. Sz. čís. 10/1932.)

Nadporučík Karel Gruncl:

Pokusné jednotky v mechanisaci u armády USA.

(Podle článku kpt. Vilsona v květnovém až srpnovém čísle vojenského amerického časopisu „Coast Artillery Journal 1932.)

V listopadu r. 1931 byly soustředěny ve městě Eustis (stát Virginie) smíšené oddíly, které byly sloučeny pod jedno velení a pojmenovány „mechanisovanou pokusnou jednotkou“. V její čelo byl postaven plk. D. van Voorhis. Tato trupa měla 600 mužů (důstojníci i poddůstojníci v to) a asi 100 bojových vozidel.

Účelem pokusné jednotky bylo: 1. činiti praktické pokusy a studovati při tom metody použití útočných vozů po stránce taktické,

2. upozorniti na základě provedených zkoušek na technické vady a nedostatky použitých motorových vozidel. Až do ledna 1931 prováděla „pokusná jednotka“ speciální výcvik jednotlivců, doplňovala podle potřeby početní stav, výstroj a výzbroj personálu a vypracovala do detailů plán organizační a program výcviku. Od ledna do konce března r. 1931 byl proveden výcvik v četách a rotách a konečně až do podzimu byla právě dokončena cvičení taktická, kde bylo hlavně dbáno na spolupráci s jinými zbraněmi.

I. Složení americké „pokusné mechanisované jednotky“.

1. Velitelství a pomocné orgány (štáb velitelství) a) velitel, b) náčelník štábu, c) 2 pobočníci, d) 2 instrukční důstojníci, e) 2 dopravní důstojníci (doprav. služby, f) zpravodajský důstojník, g) ordonanční důstojník, h) velitel vlastních oddílů (v hodnosti majora; jemu jsou podřízeni; štábní rota, četa protiletadlové ochrany, minometná četa, četa vycvičená v maskování a umělém zamlžování a plynové službě, rota řemeslníků-specialistů (v aut. oboru), dílenská souprava (pojizdná), i) důstojník spojovací služby.

2. Štábní rota: provádí veškeru administrativu a zásobování. Patří k ní mimo jiné dopravní četa a zpravodajská četa.

3. Eskadrona obrněných automobilů, která má:

a) velitelství, k němuž patří obrněný automobil „Franklin F. T.“, dále lehké obrněné auto pro zpravodajského důstojníka a jeho personál; toto vozidlo váží 1.2 t, má 4 mm silný pancíř, motor „Pontiac“ o 50 HP, rychlostí maximální 80 km/hod. — a konečně 1 motocykl.

b) 4 čety, z nichž: 1. četa je tvořena 2 lehkými obrněnými auty „Chevrolet“, 2. má 3 lehká obrněná auta „Overland-Whippets“, 3. četu tvoří 2 střední obrněná auta „La Salle“, 4. četa má 3 střední obrněná auta „Franklin“ (vzdušní chlazení, pohon na všechna čtyři kola). Lehká vozidla 1. a 2. čety mají váhu do 1.9 t, pancéřování 1.5 mm silné (u věžičky 6.3 mm) maximální rychlost 80 km/hod. Výzbroj vozů: kulomet „Browning“ ráže 7.6 mm, kulometná pistole „Thompson“. Střední vozidla 3. a 4. čety mají váhu 3.3 t, pancéřování 6.3 mm silné, maximální rychlost 110 km/hod.

Výzbroj vozů: kulomet ráže 13 mm a dva kulometry ráže 7.6 mm, kulometná pistole. Osádka 4 vojínů.

4. Četa protiletadlové obrany: 1 důstojník a 19 mužů. Má 2 lehká obrněná auta s kulometry zařízenými pro střelbu protiletadlovou a kromě toho zvláště upravené lehké obrněné auto „Whitte“ s protiletadlovým kulometem systému „Zwilling“ ráže 13 mm. Kulomet je umístěn přímo na podstavci, namontovaném na karoserii vozidla, je mu možno dáti elevaci až 87° a je opatřen zvláštním zaměřovačem. Proti plynům vznikajícím při střelbě je obsluha chráněna zvláštním ochranným štítem podél hlavně. Osádka vozu 7 mužů.

5. Rota tanků: 5 důstojníků, 88 mužů. Má velitelský tank „T₁ E₁“. Za normálního pochodu je dopravován (naložený) na auto „Mack“, speciálně zkonstruovaném; je šestikolový a má 150 HP, maximální rychlost (s nákladem tanku) 52 km/hod. Dále má zvláštní tank „T₁ E₂“ a 3 čety lehkých tanků „Renault vz. 17“, každá četa má 3 kusy. Pro normální dopravu nakládají se na tytéž vozy jako tank velitelský. 12 obrněných aut „Mack“ na dopravu tanků po silnicích.

6. Kulometná rota: 3 důstojníci a 70 mužů. Má 3 lehká obrněná auta velitelská (váha 1.2 t, pancíř 4 mm silný, motor „Pontiac“ 50 HP, maximální rychlost 80/hod.). Dále má 3 čety těžkých kulometů (každá četa má 3 kulometry). Jeden

kulomet s ruční károu je za pochodu naložen na šestikolovém autu „Chevrolet“. Osádka vozu: řidič, spolujezdec a 7 mužů obsluhy kulometu. Má tedy kulometná rota celkem 9 aut tohoto typu na dopravu kulometů s karetami.

7. Minometná četa a četa maskovací: 1 důstojník a 15 mužů. Má 10.6 cm minomet, jehož ložisko je namontováno na „kolohousence T_1E_1 “. Dostřel minometu 2500 m; používáno je normálních min, mlhotvorných a plynových.

Kromě toho má ještě jeden vůz na dopravu materiálu.

8. Baterie polního dělostřelectva: 5 důstojníků a 127 mužů.

Má 2 čety, z nichž první má 4 kanony ráže 7.5 cm. Pro pohyb na silnicích nakládají se děla na nákladní auta (po francouzském způsobu), nebo na zvlášť upravené přívěsné vozy za nákladní auta (naložené obsluhou a materiálem) (po způsobu italském). Pro pohyb terénem jsou vlečena „kolohousenkami“.

Druhá četa má 3 kanony ráže 7.5 cm, s namontovanou lafetou na „kolohousence Mark VII“, kromě toho 1 houfnici téže ráže jako kanony taktéž s namontovanou lafetou na „kolohousence T_1 “. Maximální rychlost „kolohousenek“ s nákladem je 34 km/hod.

9. Ženíjní rota: 3 důstojníci a 90 mužů.

Má velitelství se štábem a 3 čety. Mimo to má lehké obrněné auto velitelské (týž typ jako velitelství „pokusné jednotky“), 1 motocykl, lehké nákladní auto, polní kuchyni na lehkém nákl. voze, 7 nákladních aut „FWD“ s pohonem na všechna 4 kola, nosnosti 2 t pro mužstvo ženijní roty, 1 speciální vůz s jeřábem a generátorem (na výrobu elektr. proudu k svícení a zdvihání děl, tanků jeřábem atd. k dopravě na auta).

10. Rota řemeslníků-specialistů: 2 důstojníci, 35 mužů (má automontéry, elektrotechniky, kováře, klempíře atd.).

11. Pojízdné dílny: 1 důstojník, 15 mužů.

II. Taktické úlohy připadající americké pokusné mechanisované jednotce.

1. Úkoly eskadrony obrněných aut.

Za nejdůležitější úlohu eskadrony je podle dosažených zkušeností považován daleký průzkum za spolupráce s letcem. Letec hlásí první zprávy o nepříteli. Eskadroně připadá úkol, přezkoušet hlášení letců tím, že zjednává s nepřítelem dotyk. Při tom jsou v těsné spolupráci, hlavně zvědná letadla. Velitel zvědného letectva a velitel eskadrony mají mezi sebou stálé radiotelegrafické spojení. Jakmile byl zjedнан s nepřítelem dotyk, snaží se jej eskadrona udržet a mimo to hledí nalézt co nejrychleji nepřátelská křídla. Protože má eskadrona značnou palebnou i útočnou sílu, přináležejí jí i úloha útočiti na nepřítele a donutiti jeho pochodové tvary k rozčlenění, aby tím byl získán čas pro vlastní trupy k přípravám.

2. Úkoly motorisované kulometné roty.

Při zajištění pochodu mechanisované trupy má kulometná rota úloha předvoje, tedy zajišťuje. Za útoku je přímo za sledem útočných vozů a hájí terén jimi získaný. Jakmile se po skončení útoku útočné vozy vracejí nazad na místo předem určené, vytvoří kul. rota co nejrychleji jednotlivá hnízda odporu, která chrání odjezd útočných vozů na shromaždiště. Bojová vozba se zatím připraví pod ochranou kul. roty vzadu k novému nájezdu na nepřítele. Při udržení dobytého terénu je kulometná rota podporována baterií polního dělostřelectva, četou minometů a četou plynovou (maskovací). Ženísté jsou též k dispozici k rychlému obnovení dobytého postavení k event. obraně. Má-li býti dosaženo linie držené delší dobu, je osazena pak přisunutou pěchotou.

3. Úkoly roty tanků.

Rota tanků je útočnou trupou mechanisovaného oddílu. Za útoku ji ostatní zbraně podporují. Bývá jí použito hlavně při útoku na hlavní posíci nepřátelskou. Má obyčejně 2 čety v prvním sledu a 3. četu v záloze, u níž je za útoku i tank velitele rot. Útočný tvar: obyčejně jsou dvě čety rozvinuty v prvním sledu, majíce tanky v řetězu na rozstup 100 m, takže rota v tomto tvaru obsáhne frontu až 600 m širokou. Každá četa je za útoku podporována 7.5 cm kanonem.

4. Úkoly baterie polního dělostřelectva.

Úloha táž jako baterie divisiho dělostřelectva. Její výhodou jest, že vzhledem na pohyblivost v terénu i na silnicích může býti předsunuta daleko vpřed a účinnou palbou zasahovati tam, kde je toho potřeba.

Úkoly minometné čety a čety maskovací.

Aby bylo ulehčeno vydávání rozkazů, jsou obě čety podřízeny baterii dělostřelectva a jsou tedy vždy v její blízkosti. Podporují kul. rotu a útok tanků tím, že minometná četa střílí mlhotvorně a plynové střelivo za tím účelem, aby „oslepila“ nepřátelské zbraně a znesnadnila pozorování útočících tanků. Maskovací četa provádí veškeré maskovací práce, je-li baterie děl a minometná četa v palebném postavení. Minometná četa může střílet ovšem i střelivem normálním.

6. Úloha čety protiletadlové obrany.

Na pochodu je četa rozdělena po nejdůležitějších částech jedoucí kolony. Objeví-li se nepřátelský letec, zajišťují vozidla čety mimo komunikaci k zaujetí palebného postavení. Je-li mechanisovaný oddíl zasazen do boje, chrání shromážděná četa nosná vozidla (tanků a děl atd.) vzadu koncentrovaná proti náletům nepřátelských letců. Kromě toho má každé vozidlo mechanisované jednotky ve výzbroji lehký kulomet („automatic rifle“) zařízený na protiletadlovou střelbu.

7. Úkol ženijní roty.

Vedle normálních svých „ženijních“ úloh provádí průzkum pochodových linií, buduje umělé překážky, obzvláště drátěné (již připravené) pro kulometnou rotu, která první zajišťuje dobytý terén. Mimo to provádí též někdy zajištění vzadu shromážděných nosných vozidel (jsou-li bojové prostředky zasazeny).

III. Pochodové tvary mechanisované jednotky.

A. Pochod v blízkosti nepřítele. Pořadí na pochodu.

1. Přezvědný oddíl: a) Eskadrona obrněných aut bez jedné čety, b) ženisté (část) pro průzkum pochodové linie a odstraňování překážek.

2. Předvoj: a) Četa eskadrony OA, b) kulometná rota bez jedné čety, c) ženisté — druhá část, d) spojovací družstvo, e) velitel předvoje se svým štábem.

3. Valný voj: a) Velitelství s částí svého štábu, b) rota tanků s četou dělostřelectva, c) zbytek ženijní roty, d) baterie dělostřelectva, e) minometná četa a maskovací četa, f) kulometná četa (bývá jí též používáno ke krytí boků), g) zdravotnická četa, h) dopravní četa (materiál, kancelář, velitelství, sluhové atd.).

4. Zadní voj: a) Druhá část štábu velitelství, b) četa řemeslníků, c) štábní rota, d) pojiždné dílny.

Předvědný oddíl je před předvojem na vzdálenost 2—5 hodin pochodu. Vzdálenosti mezi jednotlivými oddíly, četami a jednotlivými vozidly nejsou určovány podle míry délkové, nýbrž časové.

Valný voj jede za předvojem po době 20—30 minut. Valný voj se člení na tři části, které jedou za sebou po 1—5 minutách. Za pochodu výše uvedeného jsou 3 děla

7.5 cm (lafety namontované na vozidlech) přidělena rotě tanků. Zpravodajská četa stabní roty je rozdělena na jednotlivé části kolony.

B. Pochod daleko od nepřítele. Pořadí na pochodu.

1. Lehká skupina: a) eskadrona obrněných aut, a) kulometná rota, c) spojovací roj (1 důst. a 3 muži na motocyklech), d) velitelství s částí štábu.

2. Těžká skupina: a) ženijní rota, b) rota tanků.

3. Dělostřelecká skupina: a) baterie dělostřelectva, b) minometná četa a maskovací četa.

4. Zadní skupina: a) druhá část štábu velitelství, b) rota řemesníků a pojiždní dílny, c) zdravotnická četa.

Za pochodu velí jednotlivé skupině nejstarší důstojník skupiny, který nařizuje vzdálenosti mezi jednotlivými vozidly buď v metrech nebo podle vzdálenosti telegrafních tyčí (počet tyčí udává určitou vzdálenost).

Při zastávce se jednotlivá vozidla skupin samočinně přiblíží k sobě a utvoří čety po 5—6 vozidlech. Vzdálenost mezi těmito četami při zastávce činí 20—30 m. Zastávky jsou s počátku po jedné hodině pochodu, později pak po dvou hodinách.

Shromáždění nebo nastoupení pochodu je nařizováno velitelem na určitou dobu nebo jsou jim určeny pro to určité cíle pochodové čáry.

Rychlost jednotky řídí vždy vedoucí vůz skupiny, rychlost celku pak velitel obrněných aut (který je v čele).

Vzdálenosti jednotlivých skupin jsou udávány časově: Těžká skupina jede za lehkou po 1 hodině, dělostřelecká skupina za těžkou po 10 minutách a zadní skupina taktéž 10 minut za dělostřeleckou skupinou. Spojení je udržováno zezadu kupředu, a to jednak radiotelegraficky, jednak motocyklisty.

16. června 1931 byl proveden tento pochod za prudkého lijáku z Eustis do Camp Lee. Bylo dosaženo těchto výsledků. Celková délka pochodu 145 km byla absolvoována za 6½ hodiny, čítaje v to i zastávky — tedy průměrně 23.8 km/hod.

Pochod byl proveden na betonové silnici bez jediného defektu.

IV. Zkušenosti získané z pokusů s mechanisovanou jednotkou.

V příhodném terénu projevila mechanisovaná trupa ohromnou strategickou a pozoruhodnou taktickou pohyblivost. K útoku má sice mohutnou palebnou i útočnou sílu, k obraně je však tato síla dosti časově omezena.

Velmi ožehavou otázkou je zajištění shromážděných vozidel, je-li jejich náklad (tanky, kulometry) vyložen, a provádějí u předu akcí. Otázka je dosud v stadiu pokusů.

Ještě palčivější je problém nakládání a vykládání, hlavně tanků, na nosná vozidla. Mechanisovaná jednotka jakožto rychlý útvar musí co nejrychleji přecházeti z pochodových tvarů do rozčleněných a naopak. Bohužel dosavadní pokusy ukázaly, že se hlavně tanky a děla dostaly teprve po delší chvíli s vozidel dolů — že tedy vyložení a pak opět naložení je kritickou dobou, a to příliš dlouho dobou, příhodnou však pro nepřátelské dělostřelectvo a letectvo. Kromě toho k naložení a složení potřebují těžké nosné vozy poměrně širokého okruhu — asi kolem 14 m a málokde nalezneme příhodné místo — dostatečně široké. Mimo to všude nebudou betonové silnice, které snesou tak ohromný náklad. Což přijde-li se do měkkého, rozbahněného kraje, na silnice s měkkým podkladem? O těchto otázkách se v Americe dále pracuje.

V. Nové pokusy.

Při nastoupení úřadu nového šéfa generálního štábu gen. Mac Arthura bylo nařizováno vystřídání dosavadní pokusné jednotky v Eustis a byly vydány směrnice na rok 1932 k postavení nových pokusných formací a k postavení mechanisovaného jezdeckého pluku s pomocnými zbraněmi. Úloha a složení těchto nových formací není dosud známa.